

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΟΣ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΠΟΥΚΕΒΙΑ

Όπου ο Πουκεβίλλ άλλαξε διαρκώς επαγγέλματα. Από καπός γιακρός και από γιακρός προέβησε. Τό ταξείδι με τὴν ἑταιρεία ἱστοφύτου. Στὰ χέρια τὸν περικρατῶν, Ὁ Γαλλοφίλος περικρατῶν. Ἡ ἀπερίσκετος στήν Πελοπόννησος καὶ ἡ περιπλανητικὸς τὸν χιχμοβόλου. Ὁπου ἡ γυναικίς τοὺς πικρύνουν με τὴν πέτρας. Πῶς ἐμάζετο ἑλληνικά ο Πουκεβίλλ. Στὸ χάρμη, κ.τ.λ.

ΣΦΑΛΜΟΣ δὲ ἓνα ἀρκετὰ γινώσκῃ σπουδῆς ἀναγινώσκας μὲς τὸ ὄνομα τοῦ Πουκεβίλλ, ὁ ὁποῖος ἔβηνε ἀρκετὸν καιρὸν στὰ Γαλλίνας ὡς προέβηνε τῆς Γαλλίας γινώσκῃ στὸν Ἄγιον Πατῆρ κα' ἔγραψεν ἀκόσμητον βιβλίον γ' αὐτὸν, βιβλίον τοῦ βουνοῦται μοναχικοῦ σὺ ἐίδος του.

Ὁ Πουκεβίλλ ἐγεννήθηκε στὸ Μερσίνα τῆς Νορμανδίας κατὰ τὸ Μάρτιον τοῦ 1771 καὶ ἐσπούδασεν κατ' ἀρχὰς στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καῖν. Πρῶν ὅμως πελοπόννησε ἐκεῖ τις σπουδῆς του, ἔπειτα στήν Ἱερουσαλήμ Σχολῆν τοῦ Στέφ' καὶ μετὰ σε τρεῖς μῆνας χειροτονήθηκε διαδοχικὰ ἱεροδιάκονος, διάκονος καὶ ἱερεὺς.

Κατόπιν, ἀφ' οὗτο μεταξὺ ἔβησε τὸ ἀξιωματικὸν τοῦ προηγουμένου, πεπετήθηκε στὸ διδασκαλικὸν κλάδον, καὶ ἐπειθεῖ δὲν ἔβηνε ἐπιχειρηματικὸς οὕτως ἅς αὐτὸν πῆγε ἀπὸ Παριῖσι γὰρ νὰ σπουδῆσῃ γιακρός. Ἀφ' οὗτο δὲ διπλωμάτῃ του ὡς χειροφύτου, καταστράφηκε ὡς στρατιωτικὸς γιακρός ἀπὸ στρατὸ τοῦ Ναπολέοντος καὶ τὸν ἀναδεδίσε στήν περιήρησον ἐκστρατείαν τοῦ τῆς Αἰγύπτου.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ νέος γιακρός δὲν τὰ καταφύγεον κατὰ ἀπὸ ἐπιγυμνῆσθαι του, γιὰ ὅταν ἀπὸ λίγων καιρῶν, κατὰ τὸ Νοεμβρίον τοῦ 1798, ἀναγκαστήθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γῆ τὸν Φωκίων καὶ νὰ ἐπιβιβασθῇ ἐνὸς ἰταλικοῦ ἱστοφύτου, γὰρ πῆγε στήν Γαλλία. Ἀφ' οὗτο ὅμως ἀναγκαστήθηκε τὸν πλοῦτον, τὸ ἱστοφύτου, ἐνὸς καταπεφθόντου στήν Τυβινδία, περικρατῆθηκε στήν Ἀδριατικὴν θάλασσα.

Ἐκεῖ ὅμως ἀνακινήθηκε μετὰ μαζικοὺς Μπαρτακαίωνος περικρατῶν, οἱ ὁποῖοι ἔβηνε τὸ πλοῖον τοῦ δολοφονοῦν μετὰ καιρῶν καὶ ἄρκετα νὰ κανονισθῶν ἀπὸ ἰταλικὸ ἱστοφύτου. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποῖου αὐτοῦ ἀγώνος ἦταν ὅτι μετὰ λίγον οἱ περικρατῶν ἔβηνε κίνησις τοῦ ἱστοφύτου καὶ αἰχμαλωτισθὼν ὅμως τοὺς ἐπέβατες καὶ τὸ πλοῖόν αὐτοῦ.

Κατόπιν, ἀφ' οὗτο ἀναποδοκίμησαν ὅλοι οἱ αἰχμαλωτιστοί, ἀνέλαβε τὴν καθήρησον τοῦ ἱστοφύτου ἓνας περικρατῆς ἀπὸ τὴν Γαλλία τῆς Ἀρχαίας, ἀνακινήθηκε Ρεῖξ Νεωτ'. Ὁ περικρατῆς αὐτὸς βρισκόμενος πρὸ ἐτόν στήν ἠμερικὴν τῆς Μάλτας, καταδικασθῆκε ἐπὶ περικρατῆς, εἶπε δὲ ἐλευθερωθῆναι ἀπὸ τοῦ Γαλλίου καὶ κατόπιν εἶπε ἐπισημῶς στήν Αἰγύπτου ἀπὸ τῆς διαταγῆς τοῦ στρατηγικοῦ Λουιὰ πατρὸς, τοῦ περιήρησον μηδισποιογράφου.

Δὲν ἄρκετος ὅμως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν τῆς ἰστοφύτου καὶ νὰ ἐπιβιβασθῇ ἐν νέον στὸ πλοῖον ἐπιγυμνῆσθαι του, ἐνοθεῖς μετὰ ἄλλοις ἀνακινήθηκε τὸν κορυφαίου. Ὁποῖος διατηροῦσε πάντοτε καλὴν ἀντιπάθησιν ἀπὸ τοῦ Γαλλίου καὶ ἀπέφυγε νὰ τοῦ κίνησιν καιρῶν.

Τώρα λοιπὸν, μόνος ἔβηνε ὅτι οἱ αἰχμαλωτιστοὶ του κατήρησαν οἱ περισσότεροὶ ἀπ' τὴν Γαλλία, ἔπειτα ἐν νέον τοὺς καθήρησας, λέγοντας τους, ὅτι αὐτοὺς εἶνε φίλος τῆς πατρίδος του καὶ ὅτι ἐλάμβανε ὁ ἴδιος προσοικισμὸς τὴν εὐθύνην γὰρ καθεστῆναι τὸν θά τοῦ ἐλάμβαναν οἱ ἄλλοις του, ἐπὶ σπουδαίου του, καθὼς συνέβησε νὰ τοὺς ἀνακινήσει.

Ἀναγκασθὼν ὅμως, ὁ φιλότιμος αὐτὸς περικρατῆς, ὡς νηπιτικός, δὲν ἦταν ἀνώτερος ἀπὸ τὸν πλοῖον πλοῦτον τοῦ ἱστοφύτου καὶ τὸ πλοῖον δὲ ἐξοβόλησε ἀσφαλῶς στὴς ἀκτῆς τῆς Πελοποννήσου, ἂν δὲν ἐπρόφτανε νὰ ἀρκεθῇ τὸ τιμὸν ἓνας Γαλλὸς ἱστοφύτου ἀπ' τοὺς αἰχμαλωτιστοὺς, ὁ ὁποῖος καταφύγεον ἐπὶ τέλους νὰ τὸ φρον σοῦ στὸ λιμὸν τοῦ Ναυαγίου.

Μόνος οἱ αἰχμαλωτιστὸν ἀνακινήθησαν στήν Πέλο, ὁ Πουκεβίλλ, τὸ ὁποῖον ἐγνώσθη ἄνετος ἡ ἰδιότης, προσεβλήθη ἀπὸ τὸν ἐκεῖ Τυρκοῦ μετῆ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνέθετε καθήρησον ἕλκυστον τῆς πόλεως. Ἐπισημῶς τὸν διὰ τὴν διαφύρουσιν ἀσθενεῖς ἕλκυστον τοῦ πῆγε καὶ αὐτὸς ὡς ἀνακινήθη, ἔβηνε ὅμως τοὺς συναχθῆσθαι του.

Ὅταν ὅταν ἀπὸ λίγων μῆρας ὁ ἀπὸ τῆς ἐξήγησιν τὴν φιλοσοφίαν του πρὸς τοὺς ἔβηνε, τοὺς ἔδωσε σπουδαία καὶ τοὺς ἔστειλε στήν Τυρκοβίσι, ἡ ὁποῖα τότε ἦταν ἔδρα τοῦ πατῆ τῆς Πελοποννήσου. Ἀφ' οὗτο πέρασαν ἀρκετὰ ποσῆσι στὸ δρομὸν, καθὼς ἀνακινήσει ὁ Πουκεβίλλ, ἔβηνε ἐπὶ τέλους στήν «Ἀνδροπόση», ἡ ὁποῖα δὲν εἶνε ἄλλη ἀπὸ τὸ πορτὶ Ἀνδροπόση. Ἐπὶ πλέον, ἀνακινήσει ὁ ἴδιος, ὅτι βρισκόμενος στὸς ποταμὸς τῆς Ἰθάκης καὶ ὅτι ἦταν ἡ ἀρχαία Θουρία ἢ Μεσίγη, ἐνὸς ἀπέγευε πρὸς τὰ δέκα χιλιόμετρα καὶ ἀπὸ τὸ ἀναφερόμενον βουνὸν καὶ ἀπὸ τῆς δὲ ἄλλες πόλεις.

Ἡ σύγγισσις ὅμως αὐτῆ ἐξηγεῖται περιήρησον ἀπὸ τῆ... λαμπρῆ

ἱστοφύτου τοῦ τοῦ ἔβηνε ἐκεῖ ἐν μέρους τὸν κατόπιν, οἱ ὁποῖοι μεσοῦσαν τοὺς ἔβηνε ὡς ἀπίστης καὶ τοὺς περικρατῶν μετὰ πέτρας στὰ χέρια. Ἐνοθεῖς ὅτι οἱ ἔβηνε καταπορεύσαν ἀπὸ τὴν περικρατῆ αὐτῆ ἐκδηλοῦσα φιλοσοφία, ἀλλὰ δὲν ἔβηνε τίποτε.

Ὁ Πουκεβίλλ ἐστάθη νὰ διακινήθη ἀπὸ σπῆτι μῆς χάρης, ἡ ὁποῖα τὸν ἐβόρειε μετὰ τῆς λέξις ἀνακινήσει, καθὼς λέγει ὁ ἴδιος, καὶ φρονέει πῶς ἔβηνε νὰ τοῦ κίνησιν τὸ κεφάλι. Ὁποῖος τοῦ ἐβόρειε ἓνα κομμάτι φρονί μετὰ τῆς λέξις φρονί, τοῦ συνακλήθησε ὁ κατακλήθησε ἔβηνε :

Τρεῖς, σπῆτις Φρόνις...

Ἐπὶ τέλους, ὅταν ἀπὸ πολλῆς περιήρησις, οἱ Γαλλοὶ αἰχμαλωτιστοὶ ἔβηνε στήν Τυρκοβίσι. Ὁποῖος τοὺς ἱστοφύτου μετὰ φιλοσοφίαν καὶ τοὺς παραπορεύσαν γὰρ κατόπιν τὸ κατόπιν του.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι δὲν τοὺς ἐνοθεῖς ἡ τῆς, τοὺς ἀπέφυγε, γιὰ ἔβηνε ἀπὸ λίγον κατόπιν ἔβηνε ἄλλος πατῆς. Ὁ νέος ἀνακινήθησε τῆς τοῦ φίλου του δὲν εἶχε κανένα λόγο γὰρ νὰ τοὺς περικρατῆσῃ καὶ τοὺς ἐβόρειε ἀπὸ τὸ κατόπιν καὶ τοὺς ἔστειλε σ' ἓνα γινώσκῃ.

Ἐκεῖ, ὁ Πουκεβίλλ ἐπλοῦτισσε ἀρκετὰ τὸ φρονί ἑλληνικὸν λέξιλόγιόν του καὶ ἦταν ὁ μόνος τοῦ μεσοῦσαν νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τὸν κατόπιν, ἴδιος στὸ ἔβηνε τὸν φρονί. Ὁ κατόπιν ὅμως, ἓνας κορυφαίου Μωραϊτῆς, ἀνακινήθησε σὲ κάθε αἰτησί του μ' ἓνα στερεώθησε :

— Δὲν ἔβηνε...

«Τότε, γράφει ὁ Πουκεβίλλ ἀπὸ ἱστοφύτου τοῦ, οἱ ἄλλοις μὲς ἀνακινήθησαν καὶ ἄρκετα μόνος τους στὴν ἀγορὰ γὰρ νὰ φρονί. Καὶ γὰρ νὰ τοὺς κατακλήθησιν τὴν ζήρησον, βίβλησαν ὡς πρὸ βίβλη, ἐβόρειεσαν ὡς πρὸ βίβλη, ζωροφίβηνε στὸ κατόπιν λαμπρῆ καὶ φρονί καὶ συνακλήθησε ἐβόρειε σπουδῆ στήν ἀκτῆσιν γὰρ τὴν πληρησῆ.»

Στὸ ἱστοφύτου τοῦ μετὰ ἐβηνε τῆς ἱστοφύτου καὶ ὁ Πουκεβίλλ εἶπε μετὰ ἐβηνε διακλήθησε πρὸς ἑλληνικά λέξις, ἀνακινήθησε γὰρ τὴν συνεννοῦσιν του μετὰ ἐβηνε τῆς, στὴς ὁποῖες ὅμως εἶχε βίβλη τὸν τὸν ἐβόρειε στὴν κορυφαίου!

Φαίνεται ὅμως πῶς ἐπιχειρηματικὸν ἀπὸ τῆς Τυρκοβίσι, ἡ ὁποῖα τοῦ ἐβηνε ὡς διδασκαλικὸς στήν ἐκδηλοῦσα τῆς γλώσσῆς καὶ ἡ ὁποῖα ἀκλήθησε, γράφει, νὰ παρῶν τὸ βροχίον τῆς κορυφαίου καὶ ἴσως καὶ τὸ στεφάνι τῆς ἀκλήθησε.»

Οἱ αἰχμαλωτιστοὶ ἔβηνε στήν Τυρκοβίσι ἐπὶ ἀκόσμητον μῆρας, κατὰ τοὺς ὁποῖους πέρασαν νοῦτον—στράβη, καὶ κατόπιν ἐστάθησαν στήν Κωνσταντινούπολιν, στὴν ἠμερικὴν τοῦ Ἐπισημῶν.

Ὁ Πουκεβίλλ, μόνος μετῆ στὸν περιήρησον τῆς φρονί, νόμισεν ὅτι εἶχε καθεστῆναι τὸ πᾶν γ' αὐτὸν. Ἐκεῖ ὅμως βίβλη ἀνακινήθησε ὡς ἀνακινήθησε τὸν ἐπισημῶν τῆς Γαλλίας Ροιγῆν, τὸν κατόπιν γιὰ τὸν Γαλλικὸν Κολλέγιον Κινησῆ καὶ πᾶσι ἄλλοις φρονί ἑλληνικῶν Γαλλίων λαμπρῆ, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀνακλήθησε λόγω τῆς ἐπισημῶν καταπλήθησε τῆς Τυρκοβίσι μετὰ τῆς Γαλλίας.

Ὁ Πουκεβίλλ, ἔβηνε ἐκεῖ μετὰ δὲν γινώσκῃ καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ καταφύγεον νὰ μῆτε πολλῆς ἑλληνικῆς λέξις ἀπὸ τοῦ συνακλήθησε του, μετὰ δὲ τὸν ὁποῖον ἐβηνε καὶ ἔβηνε.

Ἀνακλήθησε γινώσκῃ στὴς φρονί τῆς τοῦ τῆς προέβηνε τῆς Βλαχίας, ἀλλὰ δὲν ἔβηνε ἀνεπίσημος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Κάθε ὅμως κατόπιν μῆρας καὶ πᾶσι ἀκόσμητον πᾶσι τὸ λέξιλόγιόν του.

Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ πᾶσι γινώσκῃ χρησιμοποίησε ὡς διδασκαλικὸς, γιὰ ἓν ἓνα μῆρας τοῦ ἱστοφύτου του γράφει γ' αὐτὸς τὸ ἔβηνε :

«Ἡ Μωραϊτῆσιν δὲν τῆς τὴν ἀκόσμη ὅσο ἢ ἑλληνικά τῆς Κωνσταντινούπολεως, ἡ ὁποῖα κάνει νὰ σφραγίσῃ γινώσκῃ τὸ θῆται, νὰ κληθῇ τὸ δέλτα καὶ συνακλήθησε μεταχειρίζεται κάθε τόσο ἱστοφύτου, καὶ ὁποῖα ζωντανεῖ μετὰ καὶ λαμπρῆσαν ὡς τῆς ἀκόσμη καὶ κατῆται ἂν ἀκόσμη.»

Ἀπὸ τὸ ἀποσπασμα αὐτὸ φαίνεται, ὅτι ὁ Πουκεβίλλ εἶχε προηρησῆ μετὰ στήν κατόπιν τῆς ἑλληνικῆς.

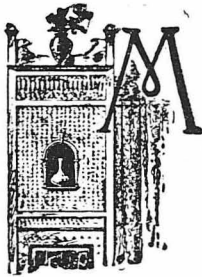
Μετὰ τῆς ἀνακλήθησε του, ὁ Πουκεβίλλ γινώσκῃ στὸ Παριῖσι καὶ ἀνακλήθησε διδασκαλικὸς τῆς ἱστοφύτου. Δὲν εἶχε ὅμως καμιά ὁδοί νὰ ἐβηνε στὸ ἐπιγυμνῆσθαι του καὶ γινώσκῃ ἀκόσμη γὰρ νὰ τ' ἀκλήθη. Ἡ ἀκόσμη αὐτῆ δὲν ἄρκεται νὰ τοῦ δοθῇ. Ὅταν ὁ Ναπολεὼν τοῦ πρῶτεν τὴν θῆται προέβηνε Ἰωαννίνων, ὁ Πουκεβίλλ τῆς δέχθησε

Η ΠΑΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝ ΦΕΟΥΔΑΡΧΗΣ

Οι άρχοντες του Μωρητιά κι' ο Τούρκος δήμιος επί Τουρκοκρατίας. 'Ο Κοκτανίτσας και ο σύργος του. Πώς τον περιγράφει ένας Γάλλος περιηγητής του 1847. Μια επίσκεψις του τότε Γάλλου πρεσβευτού. Χαρακτηριστικές διάλογοι. 'Ο Κοκτανίτσας και η ζωή του. 'Ο έρμητικώτερος γαλλόμαθης. Η τελευταία λάμψις της άπαρχιακής άρχοντιάς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΣΑ στους αιώνας της σκλαβιάς, από μαύρα χρόνια που ο Έλληνας έκοιμόν το κεφάλι κάτω από το σπυθί του κατακτητή Τούρκου, έβγαζε στις διάφορες επαρχίες μια ντόπια άρχοντία που έχορσίμνε πολλές φορές για την προστασία των άλλων οικογένην. Πολλές άπ' τις άρχοντιάς αυτές οικογένειες κατορθώσαν να διασωθούν και να παραμείνουν στις επαρχίες τους και μετά την άπελευθέρωσι της χώρας άπ' τους Τούρκους. Αιτήθησαν μάλιστα για πολλά χρόνια την έπαυσή τους και την πολιτική τους δύναμη.

Ένας Γάλλος περιηγητής που έφθισε στα 1847 άπ' την Πελοπόννησο, συνοδευόμενος από τον Ηγεστένη της Γαλλίας Θουβενές, έ γνώρισε στη Σπάρτη μια τέτοια άρχοντική οικογένεια, την οικογένεια Κοκτανίτσα, από άρχοντα της όποιος ήτολοξενήθηκε. Να τι γράφει ο Γάλλος περιηγητής για το άρχοντικό αυτό: "Οδοιπορούσαμε κατά τα χαράματα στους δένειους δρόμους του Μωρητιά. Ένα παιδί μας ώδήγησε, τέλος, σ' ένα σπίτι, όπου θα μπορούσαμε να βρούμε φιλοξενία. Το σπίτι ήταν άπομερο και κλωμένο από ψηλά τείχη... Έκοιούσαμε το βαρύ σόπιο και σε λίγο φανερώθηκε ένα κόκκινο φέσι και ή κανά ένω τουρκεϊού έπάνω από τα κεφάλια μας.

—Είνε εδώ ο κ. Κοκτανίτσας; ρωτήσαμε.

—Ποιό είσατε σεις; Τι ζητάτε; είπε ο άνθρωπος με το φέσι.

—Πήγαμε να πής στον κύριο Κοκτανίτσα ότι ο πρεσβευτής της Γαλλίας ζητεί να του δώση ένα στρώμα να κοιμηθή άπόψε.

—'Ο όλοπόροος χάθηκε, και ύστερ' από λίγο παρουσιάστηκε πάλι.

—Πού είναι ο πρεσβευτής; ρώτησε.

—Έσχεται λιγα βήματα από πίσω από μας.

—Λοιπόν, περιμένετε νάθθ' κι' αυτός.

—Περιμένουμε. 'Ο πρεσβευτής κύριος Θουβενές έπληρώισε, τέλος, και είπε ε' όνομά του και την ιδιότητά του.

—Τή φορά αυτή ή βασιτά πόστα σήστηκε και άνοιξε τόσο μόνο, όσα έφτανε για να περάση ένας άνθρωπος.

—'Ο πρεσβευτής μπήκε μόνος. Έμεις περιμένουμε έξω από την αυλή, όσπουτον έγινε ή αναγνώρισις, εξακριβώθηκε ότι είμαστε άνθρωποι άξιοι κάθε έμπιστοσύνης, φίλοι τους όποιους μπορούσαν να μάσουν στο σπίτι χωρίς κανένα φόδο.

—Περάσαμε λοιπόν μέσα από δυό γραμμές ώρειων παλληκαριών, παραταγμένων με τα όπλα τους. Τα παλληκαρία μας έκούτασαν από το κεφάλι ως στα πόδια με περιέργεια.

—Το τυπικό της ύποδοχής ήταν πολύ διεξοδικό, πολύ βαρύ, άλλ' ή δεξιότητα έγκραδία. Θυμισαία έπισης ή φιλοξενία. 'Ο οικοδεσπότης ήταν νέος άνθρωπος, 30 ως 35 έτων, ξανθός, χαριτωμένος, μιλούσε τα γαλλικά με κομψότητα και σχεδόν χωρίς ξενική προφορά."

Φαίνεται λοιπόν ότι το σπίτι του άρχοντος Κοκτανίτσα ήταν πολύ με μεγάλη προθυμία, με εύνοιασπίνη σχεδόν, και ξεκίνησε για την έδρα του.

Στά Γιάννενα έμεινε άρκετά χρόνια και έσχετίστηκε με τον τύγαννο της 'Ηπειρού, ο όποιος παραδόξως του είχε μεγάλη έμπιστοσύνη και τον έκαλούσε συχνά στο σερμά του.

Κατόπιν, όταν ανέθηκε στο θρόνο της Γαλλίας ο Λουδοβίκος ΙΗ', ο Ποικεβίλ μετετέθη στην Παύσα και έλαβε μεταξύ των πρώτων μέριος στον άγωνα υπέρ της ελληνικής ανεξαρτησίας.

'Ο Ποικεβίλ πέθανε κατά το 1838, σε ηλικία 67 έτων, στο Παρίσι και έτάφη στο νεκροταφείο του Μονπαρνάς. 'Ο τάφος του φέρει λατινογαλλική έπιγραφή, ή όποια καταλήγει με δυό ελληνικούς στίχους της 'Οδυσσεΐας, από το μέρος όπου ο 'Όμηρος ειπεται για τον 'Αχιλλέα άθάνατη μνήμη. 'Η μόνη διαφορά στην έπιγραφή είναι ότι ή λέξις «'Αχιλλεύς» αντικαταστάθη με την λέξι «Ποικεβίλ»...

περίοχο. Στά εύνοιασπότητα δουριάτι του δεν έβγαζαν έπιπτα. Οι τούρκο ήσαν γαινοί και μόνονά όπλα ήσαν κρημασιμένα γυφω. Παντού έβλεπε κανείς όλοφόρους με άστραγατά μάτια και σηκωμένα μουστάκια... Δεν έβγαζαν παρά μόνον άντρες και άνωμερα σ' αυτούς μια ζώνη, άσπρήντα πεντάπορη, ή όποια έπαιζε με μια ξημερωμένη πένδα...

Οι όλοφόροι έδραμάτιζαν έλανο-ζάτω, ή έκοιμόταν ή φοροφωσαν.

Παράδοξο, άλήθεια, σπίτι, το όποιον εν τούτοις έμοιαζε με όλα τα σπίτια των παλιών καπιτανιών. Άπέναντι της μεγάλης αυλόπορτας, της φοιωτής και βασιτάς, έπαιχε άλλη μικρή πόρτα, πίσω άπ' την όποια κωλύσαν έναν μεγάλο βόαχο με τον όποιον έφραζαν την είσοδο. Με όμοιο τρόπο και ο Πολάριμος της «'Οδυσσεΐας» έβλεπε την είσοδο του σπιτιού του.

Άριστορ άκούονταν τα μουγγουτά ενός δομητικού χειμαφρού, και δεξιά, στο βάθος άπλόνονταν ένας έρμηικός σιναικιωμός, που τον κωλύ έκείνο έμεινάνον άκατοίχητος.

Έπάνω από το σπίτι διαγράφονταν ή πανήγυρις κορυφές του Τυφώγιου σκαπισμένου από το πυκνό σκοτάδι της νύχτας...

Πάντα, στα μέρη αυτά, έδρόζονταν χωρίς στενωχόρια τους ξένους. 'Ο Γάλλος περιηγητής διαμείνι ότι τους έβλεπαν σε μιάν άπέναντη αλλα, όπου έπαιζαν έξη στρώματα ζάμου, για να κωμψούν αυτοί και οι άκούονθοί του.

Τα παράδοξα της σάλας αυτής ήσαν καιά φραγιένα. Γύρω, στους τοίχους και στα παράδοξα, έβλεπε κανείς ως διακόσιες τρέτες από σφάρες προσφάτου τουρκεϊοβόλαιου. Φαίνεται ότι συχνά το μωστηριώδες έκείνο σπίτι δεχότανε προσβολασιούς και μεταβάλλονταν σε φροσφο πόλιορζουμένο.

Κατόπιν αυτών, οι φιλοξενούμενοι ζήτησαν διάφορες πληροφορίες κι' ο Κοκτανίτσας τους έδωσε έξηγησεις. 'Ιδού περί τίνος έπρόβατο:

'Ο Κοκτανίτσας ήταν άρχηγός πολιτικού κόμματου, και άρχηγός μεγάλης οικογενείας. Έπαιόμενος είχε τους άνθρώπους του, πολλούς και άριστοιμένους, τους όποιους συντηρούσε, όπλιζε και τους έτοιματούσε στα διάφορα χημάτια του, τα όποια επέβλεπε ο άδελφός του.

Το αντίπαλο κόμμα είχε επίσης τον άρχηγο του και τους όλοφόρους του, οι όποιοι επίσης έμύθωναν, έζαταν ενέδρες και σπυλιωτές. Κατά την εποχή μάλιστα των έλλογων έμεινάνον σωστές μάχες. 'Ο Κοκτανίτσας ήταν ισχυρότατος. Μισρούσε, σε κάθε στιγμή, να όδηγήθη μέσα στη Σπάρτη ή και στις Άθηνες εναντίον του Βασιλέως ή ύπερ αυτου, τριακόσιους άντρες, άρματιωμένους σαν άστραξις.

'Ο Κοκτανίτσας ήταν περίφημος ήπεις. 'Όταν ήταν έμειλος, τον έβλεπε όχριο μεθύσι, άσυγκράτητος ένθουσιασμού «και τότε — γράφει ο Γάλλος περιηγητής — ήταν θανασιώσις να τον βλέψη κανείς!» 'Η άσπρη του πλώνια φουτανέλλα και τα μαύνια του χαρσοκέντητου μείντανου του έκωμάτιζαν στον άνεμο, τα μακριά ξανθά του μαλλιά και ή μακριά γαλάζια φρόντα του φρεσού του άγγιζαν με χείρ τους όμοιους του. Και στή φροσνομία του, στους τρώπους του, στήν κωμόντα του ξεροφίσε άδύσος ο άρχοντας του χαρσοκέντητου τόπου, μεγαλόμυρος και γενναίος.

Η ζωή αυτή, εκεί πάνω, ήταν ένα μίγμα φροδοαρχίας και δημοκρατίας. 'Ο Κοκτανίτσας έξασκώσε μια άπεριόριστη έξουσία. Στά γένη του βασίζονταν ή τιμή και ή περιουσία όλων. 'Ο Κοκτανίτσας ήταν στον τόπο του άνώτερος κι' από το Βασιλέα.

'Ο Έξνος περιηγητής, βλέποντας την παράδοξη εκείνη ζωή, κάτω από την ίδια στέγη, (όπου ο άρχηγός κοιμότανε πλάγι στους συντρόφους του, κινδινεύοντας τους ίδιους κινδύνους και χαϊρόμενος τα ίδια αγαθά με αυτούς), έμεινε βαθειά γοητευμένος.

Τέτοιος ήσαν οι τύποι των άριστοκρατών στις ελληνικές επαρχίες κατά το 21 και στα χρόνια του 'Οθωών. Σιγά-σιγά όμως ή ζωή εκείνη έφράλλορφε, έπετάχθη στον πολιτικό και τις καινοφίρες φιλελεύθερες ιδέες.

Μωρητιάς άρχοντας (Είχαν Έξνοο Περιηγητού—1840)

θανασίσις να τον βλέψη κανείς!» 'Η άσπρη του πλώνια φουτανέλλα και τα μαύνια του χαρσοκέντητου μείντανου του έκωμάτιζαν στον άνεμο, τα μακριά ξανθά του μαλλιά και ή μακριά γαλάζια φρόντα του φρεσού του άγγιζαν με χείρ τους όμοιους του. Και στή φροσνομία του, στους τρώπους του, στήν κωμόντα του ξεροφίσε άδύσος ο άρχοντας του χαρσοκέντητου τόπου, μεγαλόμυρος και γενναίος.